

de, der ikke ville arbejde, og de, der paa Grund af uheldige Forhold blive bragte ud af Erhverv. I England har man tidligere kun delt dem i to Klasser; men naar de ikke kunde forsørge sig selv, enten det var paa Grund af, at de ikke kunde faae Arbejde, eller de vare arbeidsfærdige og ikke vilde, har man strax sat dem i Arbeidshus; det har man kjendt i England i over 200 Aar. I Danmark har man forsjøret dem dels i Fattighuse, dels i Fattiggaarde, og til disse har man henvist næsten Alle, baade Børn, Gamle, Svage og dem, der ikke vilde arbejde. Regjeringen har jo her gjort et Tilløb ved Afstillelse af en Klasse af Individuer, der ikke ville arbejde. Regjeringen har jo her gjort Tilløb til at forandre det Forhold, men for at det skulde være virksomt, forekommer det mig, at Udgiften til Forsørgelsen, navnlig af en hel Del af de Personer, der ere nævnte i § 40, maa gaa over paa de vedkommende Amt. Og det vilde ogsaa noget ublignende Fattigbyrden, og jeg ser heller ikke, at de Fattige løbe nogen Risiko derved, da det er Politimesteren, der skal bestemme, hvorvidt de Vedkommende have forset sig saaledes, at de kunnne hensesættes paa en saadan Tvangsarbejdsanstalt for et Tidrum af indtil 6 Maaneder. Jeg vil indrømme, at naar det som efter mit Forslag i Fjor skulde være vedkommende Kommunalbestyrelse, der afgjorde det, kunde der være nogen Fare for, at der vilde komme for Mange over paa vedkommende Amtsrupartitionsfond. Men den ærede Minister er jo ikke gaaet til det; der er kun Enkelte, som herefter skulle forsjøres paa Amtet, og uagtet Ministeren har foreslaet, at der skal findes en saadan Tvangsarbejdsanstalt i hver Amtsradsreds om 5 Aar, er jeg noget bange for, at de her trufne Bestemmelser ikke ville have større Betydning, undtagen det bliver saaledes, at man faar de Individuer med ind under Forsørgelse af Amtsrupartitionsfonden, som ere nævnte i § 40. Jeg skal med Hensyn til disse Forsørgelsesanstalter, som de kaldes, bemærke, at der staar her i Forslaget, at, før de tages i Brug, skulle de være godkjendte af vedkommende Amtsradsraad. Jeg tror, det var heldigere, at Planer, Overslag og Regulativer bleve sendte ind til Amtsradsdet, før man begyndte at bygge. Jeg tror, det vil være noget uheldigt, om man byggede i den Trø, at man havde indrettet sig efter de gjældende Lovbestemmelser, og Amtsradsdet saa sagde: Der mangler det og det, det Forhold, man havde tænkt at ordne med Regulativet, kan ikke komme tilstede i Bygningen. Derfor fore-

kommer det mig heldigt, om de Vedkommende, foruden at Bygningen skal godkjendes, hvad jeg er enig med Ministeren i, skulde indsende deres Planer og Overslag til vedkommende Amtsradsraad til Godkjendelse, før man begyndte at bygge. Ligesaa villiger jeg ogsaa, at Regulativerne skulde godkjendes. Det vil jo hero paa, hvilke Forhold man tænkte sig i en saadan Forsørgelsesanstalt, thi Bygningerne maa jo indrettes noget efter, hvad Regulativet foreskriver. Det forekommer mig altsaa, at baade Planer, Overslag og Regulativer bør indsendes, før man begynder at bygge.

Med Hensyn til Kapitel IV „Om Fattigvæsenets Myndighed og om Fattigunderstøttelsens Virkning paa den Trængendes retlige Stilling m. m.“ skal jeg bemærke, at jeg anser det for rigtigt, at vi faae ensartede Regler baade for Kjøbenhavn og for Landet. Tidligere var det jo saa, at der var forskjellige for Kjøbenhavn og de andre Kommuner i Landet med Hensyn til den Ret, Kommunen havde overfor de Fattiges Giendele. Det forekommer mig ogsaa at være ret og billigt, at Fattigvæsenet ikke fordrer mere, end virkelig den Udgift beløber sig til, som det har havt for det vedkommende Fattiglem. Tidligere var det jo saa, at naar de vedkommende Slægtninge ikke vilde bekoste Begravelsen og Fattigvæsenet skulde bekoste den, kunde det fordrer sig Boet udlagt og at Alt, hvad den Vedkommende eiede, skulde overgaa til Fattigvæsenet. Ligesledes er jeg enig i, at den Ret, Fattigvæsenet har havt efter Hospitalslemmer, falder bort, med andre Ord, at det indskrænkes til, at Fattigvæsenet faar erlagt det, som vedkommende Lem har kostet paa Hospitalet. Det forekommer mig retskæddigt og billigt, at det bliver betragtet som et Gjældsforhold mellem Fattigvæsenet og vedkommende Individuer, der have nydt Fattigunderstøttelse. Jeg anser det for et Fremstridt og ogsaa for en human Bestemmelse overfor de Fattige. I Kapitel V, som handler om „Forholdet mellem Kommunerne med Hensyn til Fattigunderstøttelsens Udredelse, Tilbagebetaling m. v.“, findes der en ganske ny Bestemmelse. Tidligere havde man en bestemt Takt for, hvad der skulde gives for hver Lag, den Paagjældende har opholdt sig i Opholds kommunen, før han kunde hjemsendes til Forsørgelses kommunen. Her er nu et andet Princip, og det er fastslaet, at vedkommende Opholds kommuner har at yde, hvad den Vedkommende trænger til, naturligtvis under Overøvrighedens Myndighed, men kun $\frac{3}{4}$ skal refunderes. Man har med andre Ord gjort Opholds kommunen interesseret i, at man ikke skulde gaa saaledes frem,